

ת"פ 40219/05/14 - מדינת ישראל נגד וופא דיאב (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 40219-05-14 מדינת ישראל נ' דיאב(עציר)
בפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
וופא דיאב (עציר), ת"ז 039946090

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מיטל חן רוזנפלד

ב"כ הנאשם: עו"ד יניב אביטן

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

תמצית כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. בעובדות כתב האישום המתוקן נאמר כי ביום 9.5.14 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, נהג אסמעיל גראמנה (להלן: "המתלונן") ברכבו, בכביש הסמוך לביתו בטמרה. לידו במושב הקדמי ישב הנאשם ובמושב האחורי ישב ש', קטין יליד 1998. במהלך הנסיעה, התפתח בין המתלונן לנאשם עימות במסגרתו היה גם מגע פיזי בין השניים. או אז, דקר הנאשם את המתלונן בסכין בחזה, ביד וברגל. כתוצאה ממעשי הנאשם, איבד המתלונן שליטה על הרכב והתנגש בחלקו האחורי-שמאלי של רכב אחר שחנה בקרבת מקום. למתלונן נגרמו פצעי דקירה באזור הסטרנום והחזה מימין, בזרוע שמאל ובירך ימין, המטומה בחלל הבטן העליונה והאמצעית הקדמית עם דימום פעיל, המטומה קטנה בבסיס הצוואר מימין, קריע של מזו עם קריע של חלק מהקיבה והקולון הרוחבי, המטומה באזור הלבלב, לטריציה קטנה בכבד, והוא נזקק לניתוח ועשרה ימי אשפוז. כמו כן, נגרם נזק לשני הרכבים.

3. תחילה, כפר הנאשם במיוחס לו והתקיימה ישיבת הוכחות בה נשמעו עדי התביעה. ביום 19.11.14, בפתח הישיבה שנועדה לשמיעת פרשת ההגנה הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו חזר בו הנאשם מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, כאמור.

ראיות המאשימה לעונש

4. במסגרת ראיותיה לעניין העונש הגישה המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות ופלט מאסריו של הנאשם (מ/1). כמו כן, הוגשו כתב האישום וגזר הדין שניתן כנגד הנאשם בת"פ 8440-08-09 בבית המשפט המחוזי בחיפה, הכולל מאסר מותנה בר הפעלה (מ/2). עוד הוגשה הצהרת נפגע עבירה מטעם המתלונן בצירוף תעודות רפואיות ומסמכים המעידים על הנזק שנגרם לרכב החונה (מ/3). בהצהרת הנפגע נכתב כי המתלונן סובל כל העת מכאבים, אכילה לא יציבה, ועודנו מצוי בטיפולים. מהבחינה הנפשית סובל מעצבנות, פחדים, חוסר יכולת להירדם ומחשבות רדיפה. בנוסף לאלה, הפנתה המאשימה לתיעוד הרפואי והחזותי של חבלות המתלונן בת/14 ובת/16.

טיעוני המאשימה לעונש

5. בטיעוניה לעונש, ציינה המאשימה כי הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הינם בראש וראשונה זכות האדם על גופו ואף זכות האדם לחייו, שכן נובעת סכנת חיים מדקירות סכין בחזה. בהתייחס לנסיבות המקרה, נאמר כי מדובר בעבירה על רקע סכסוך של מה בכך וכי אין רלוונטיות לשאלה האם המתלונן יזם את העימות הפיזי שהתפתח בין השניים, היות וממילא אין בכך כדי להצדיק את מעשיו של הנאשם. עצם הניסיון להטיל על המתלונן את האחריות כמי שפתח בעימות, מלמד על היעדר לקיחת אחריות אמיתית ועל חוסר הפנמה של חומרת המעשים. המאשימה הפנתה גם למיקום הדקירות באיברי גוף חיוניים, בייחוד החזה, לנזק הכבד שנגרם למתלונן ולנזק הפוטנציאלי הגלום בביצוע העבירה. נטען כי ביצוע העבירה תוך כדי נסיעה מלמד על מסוכנות יתרה ועל פוטנציאל נזק גדול במיוחד, שהרי בנקל התוצאה יכולה היתה להיות קטלנית. גם ביצוע העבירה בנוכחות קטין בן 16 הינה נסיבה לחומרה.

המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה ובין היתר לפסקי דין בעבירות דומות בהם נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין 2 ל-5 שנים, ואשר אושרו על ידי בית המשפט העליון. כן נטען כי במקרה דנן הנסיבות חמורות יותר במידה שאף מצדיקה קביעת מתחם ענישה מחמיר יותר.

ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם הפנתה המאשימה לעברו המכביד של הנאשם, הכולל 9 הרשעות קודמות במגוון עבירות. הודגש כי על אף גילו הצעיר הספיק הנאשם לרצות מספר מאסרים, ובהם מאסר לתקופה של כארבע שנים בגין אותה עבירה בה הורשע בתיק הנוכחי, בגינה אף תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה. חרף זאת, לא נרתע הנאשם מלחבול במתלונן חודשים ספורים בלבד לאחר שחרורו ממאסר. להשקפת

המאשימה, יש להשית על הנאשם מאסר ממושך ממאסרו האחרון ולו כדי להגן על הציבור מפני ביצוע מעשים דומים על ידו בעתיד.

המאשימה ביקשה לייחס להודאתו של הנאשם משקל מועט, בטענה כי אינה מלמדת על שינוי דרכו, לאור עברו המכביד ולאור העובדה כי ניתנה בסיום פרשת התביעה. נטען כי אילו רצה הנאשם לקחת אחריות על מעשיו, יכול היה להודות בעובדות ולכפור ביסוד הנפשי שבעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המקורי. אולם תחת זאת הוא בחר לכפור בכל העובדות ולחקור את המתלונן ואת עדי הראיה, אף שלמעשה לא היה חולק על עצם ביצוע המעשים.

בהתחשב בכל אלה, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-7 שנות מאסר לריצוי בפועל. בשים לב לכך שלא מתקיימת כל נסיבה שיש בה כדי להצדיק הקלה או התחשבות בנסיבותיו של הנאשם, עתרה המאשימה להטיל עליו מאסר ברף העליון של מתחם הענישה, להפעיל את המאסר המותנה מתיק קודם במצטבר, ובנוסף לגזור עליו מאסר מותנה, ופיצוי כספי למתלונן.

טיעוני הנאשם לעונש

6. בטיעוניו לעונש עתר הסניגור למתחם ענישה הנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל. לתמיכה הפנה לפסיקה בה הוטלה ענישה בהתאם. נטען כי בחינה של נסיבות ביצוע העבירה מלמדת על כך שעל המתחם שיקבע להיות נמוך מזה שלו עותרת המאשימה, ובמסגרת אותו מתחם, ישנה הצדקה ברורה להשית עונש ברף התחתון של המתחם. לעניין זה הפנה הסניגור לסעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין וטען כי אין מחלוקת על כך שככל שהדברים נוגעים לנאשם, לא קדם תכנון או כוונה מוקדמת להיקלע לסיטואציה אשר הולידה את העבירה בגינה הורשע. נטען כי המתלונן הוא זה שיזם את הפניה לנאשם, כאשר הנאשם מתהלך ברחוב והמתלונן יושב ברכבו. לגרסתו, המתלונן עצר את רכבו, פנה לנאשם וקרא לו לתוך הרכב. כן הפנה הסניגור לסעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין וטען כי הסיבות שהביאו לביצוע העבירה הינן מעשיו של המתלונן, אשר יזם את המפגש עם הנאשם והגעתו לרכבו, ותוך כדי נסיעה החל להכות את הנאשם. נטען כי במצב דברים זה, כאשר הנאשם מותקף ברכב סגור, לא נותרה לנאשם אפשרות פעולה אחרת מלבד להגן על עצמו. דווקא בעובדה כי מעשיו בוצעו תוך נסיעה ברכב יש כדי להמחיש את המצוקה בה היה שרוי הנאשם, שכן בכך סיכן גם את עצמו.

לגישת הסניגור, הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן מעידה כי הוא מבין ומפנים את העובדה שמעשיו היו קיצוניים אף ביחס לסיטואציה בה נמצא. לכן לא דבק בטענה להגנה עצמית אלא הודה בביצוע העבירה. עם זאת, יש להתחשב בכך כשיקול כבד משקל בגזירת העונש. נטען גם כי מלכתחילה עמדת הנאשם היתה לתיקון כתב האישום באופן בו תוקן בסופו של דבר ולחסוך את עדויות עדי התביעה, דבר שנמנע בשל התנגדות המאשימה. לכן לא ניתן להידרש לטענה כי הודאתו בשלב מאוחר יחסית, לאחר תום פרשת התביעה, מאוחרת או שאינה כנה. עוד ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם נטען כי מדובר באדם צעיר אשר יש לתת לו זיק של תקווה במסגרת העונש שיושת עליו.

באשר לתצהיר נפגע העבירה מטעם המתלונן העיר הסניגור כי התיעוד הרפואי שצורף לו אינו עדכני אלא ניתן בסמוך לאחר ביצוע העבירות. חזקה כי אילו היו השלכות נוספות על מצבו הרפואי של המתלונן בגין האירוע, היה בידיו להמציא אסמכתאות רפואיות עדכניות כלשהן.

לסיום ביקש הסניגור להפעיל את המאסר המותנה העומד לחובת הנאשם בחופף למאסר שיוטל עליו בתיק הנוכחי, במלואו או לכל הפחות בחלקו.

7. בדברו האחרון בחר הנאשם להסתפק בדברי סנגורו.

קביעת מתחם הענישה ההולם

8. ככלל, מתחם הענישה ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך בית המשפט נדרש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין.

9. העבירה בה הורשע הנאשם הנה חמורה, ולא בכדי קבע המחוקק בצדה עונש חמור של ארבע עשרה שנות מאסר. הנאשם, על רקע עימות שהתפתח בינו לבין המתלונן, דקר את המתלונן בסכין מספר דקירות בחלקי גופו השונים, בחזה, ביד וברגל. כל זאת תוך כדי נסיעה ברכב, בו נהג המתלונן. כתוצאה ממעשי הנאשם, איבד המתלונן שליטה על הרכב והתנגש בחלקו האחורי של רכב חונה. אך בנס הסתיים האירוע ללא תוצאות חמורות יותר או בלתי הפיכות ומבלי שנגרמו חלילה אבידות בנפש. ואולם, אין להתעלם מכך שהפוטנציאל לפגיעה קשה ביותר במתלונן, הטמון במעשיו של הנאשם, הוא רב, ורק יד הגורל הובילה לכך שלא היו תוצאות אחרות לגמרי. מעבר לנזק הפיזי החמור אשר היה עלול להיגרם למתלונן, אשר אושפז ונותרו ונותרו בגופו פגיעות, בנקל יכול היה אובדן השליטה של המתלונן ברכב להוביל לפגיעה בעוברי אורח או ביושבי הרכב.

העובדה כי הנאשם סיכן גם את עצמו במעשיו, אין בה כדי להקל עימו, אלא נהפוך הוא, הדבר מעיד על התנהגות חסרת עכבות ועל אדישותו של הנאשם לתוצאות מעשיו החמורים, כאשר כל שעמד לנגד עיניו הוא הפגיעה במתלונן. קשה לקבל את הטענה כי המתלונן, תוך כדי נהיגה ברכב נוסע, הצליח לתקוף את הנאשם באופן כה קיצוני עד כי הנאשם נאלץ להגן על עצמו כדי שימוש בסכין, וזאת מספר פעמים ובחלקי גוף שונים. העובדה שהנאשם בחר לדקור את המתלונן בחזהו, במיקום של איברי גוף חיוניים, דקירה שהיתה עשויה להוביל לקיפוח חיים, מוסיפה מימד נוסף של חומרה למעשים.

וידגש, כי אף אם התפתח עימות בין המתלונן לנאשם, אשר כלל גם מגע פיזי בין השניים, אין בכך כדי להצדיק דרך הפעולה האלימה בה נקט הנאשם, אשר הסיכון הגלום בה ברור לכל בר דעת. אף אם מדובר בסיטואציה שנולדה שלא ביוזמת הנאשם, כטענתו, הרי שעמדו בפניו דרכי פעולה אחרות אשר הסיכון בהן לגופם וחייהם של

היושבים ברכב קטן בהרבה. זאת ביתר שאת, כאשר ברכב יושב קטין אשר אין לו כל קשר לעימות בין הנאשם למתלונן.

10. בפסיקה הודגש לא אחת הצורך להילחם בתופעה של ישוב סכסוכים בדרכים אלימות, בין היתר בדרך של הטלת עונשים חמורים. כך, בע"פ 4173/07 **פלוני נ' מ"י** (16.8.07) נקבע כדלקמן:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

וכן, בע"פ 8314/03 **רג'אח שיהד נ' מ"י** (7.6.05), נאמר:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל שיעצם מעשה האלימות תארך תקופת המאסר".

באופן דומה הביע בית המשפט העליון דעתו בפרט על תת-תרבות הסכין, המתפשטת כנגד בחברתנו וכוחם של דברים אלה יפה לשימוש הנעשה בנשק קר לסוגיו. בע"פ 1552/08 **פרטוש נ' מדינת ישראל** (29.10.08), נפסק:

"בית משפט זה עמד בעבר על תופעת פתרון סכסוכים בחברה הישראלית על ידי שימוש בסכינים וקבע בעניין גורבאן כי: "יש לנהל מלחמת חורמה בתת תרבות הסכין שפשתה במקומותינו וזאת, בין היתר על דרך ענישה מחמירה המעבירה מסר ברור וחד משמעי לפרט הנאשם ולציבור כולו" (עניין גורבאן הנ"ל, פסקה 5 לפסק הדין).

יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט מ' חשין בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 28.4.1998) לפיהם: "נוהגם של מיקצת אנשים

ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים יענשו בכל חומרת הדין. יצא הקול מבית-המשפט ויידעו הכל, כי הנועץ סכין בגופו של הזולת יסגר בבית-האסורים לתקופות-שנים".

סבור אני כי המאבק ב"תת-תרבות הסכין" רחוק מלהגיע לסופו ומשכך מוטלת עלינו החובה לשרש תופעה נפסדת זו וזאת על ידי החמרה בעונשם של מי שבחרו לפגוע בגופו של הזולת בסכינים או בכלי משחית אחרים".

וראו גם הדברים שנאמרו אך לאחרונה בע"פ 6129/13 **סוהיל נ' מ"י** (18.3.14) ובע"פ 8870/12 **סנד נ' מ"י** (15.1.14).

11. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי במקרה זה, בהתבסס על עקרון ההלימה, נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל.

גזירת העונש בתוך מתחם הענישה

12. בעת גזירת העונש בתוך המתחם שנקבע, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לנסיבות המנויות בסעיף 40א לחוק העונשין.

13. במקרה דנן, לא הובאו בפני נסיבות אישיות של הנאשם המצדיקות הקלה בעונשו. עם זאת, יש להתחשב לקולא בהודייתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אף אם לא נעשתה מיד בפתח משפטו, אשר הובילה לחסכון מסוים בזמן שיפוטי יקר. אציין כי חרף הודאתו, לא מצא הנאשם לנכון להביע חרטה על מעשיו, אלא אף ביקש, בטיעוני סנגורו, להטיל את האחריות לביצוע המעשים על המתלונן.

14. לחומרא ראיתי להביא בחשבון את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, אשר אין להתעלם ממנו. לחובתו הרשעות רבות בעבירות שונות, ובהן מתחום האלימות, הסמים והרכוש. בגין עבירות אלו ריצה הנאשם מספר עונשי מאסר בפועל, וביניהם מאסר ממושך לתקופה של כארבע שנים בגין אותה עבירה בה הורשע במקרה דנן, בגינה אף תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה, דבר אשר לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירות נוספות, זמן לא רב לאחר מכן. כן יש לציין לחומרא את העובדה כי הנאשם שוחרר ממאסר בגין עבירות אחרות אך מספר חודשים בטרם ביצע העבירה הנוכחית.

15. יוער, כי בניגוד לטיעוני הסניגור, לא ניתן להקיש מגזר הדין שניתן בת"פ (ח"י) 45689-02-10 **מדינת ישראל נ' ערמוש** (12.5.11) (להלן: "עניין ערמוש"), לענייננו. אכן, גם שם עסקינן בחבלתו של המתלונן באמצעות דקירות סכין, אולם נסיבות המקרה שונות באופן מהותי. אמנם, גם במקרה דנן טען

הנאשם כי נקלע לסיטואציה אותה יזם המתלונן, אשר תקפו ראשון, אולם מדובר בטיעון אשר לא הוכח בפני ואינו חלק מן המסכת העובדתית עליה הוסכם במסגרת כתב האישום המתוקן. זאת, בניגוד לעניין ערמוש, שם נקבע כממצא עובדתי בגדר הכרעת הדין כי המתלונן הוא זה שביקש לתקוף ראשון את הנאשם ומעשה התקיפה של הנאשם את המתלונן מתאפיין יותר בפן הגנתי. לכך יש להוסיף, כי המעשים בוצעו תוך כדי נהיגתו של המתלונן ברכב, בו ישב גם קטין. מעבר לכך, הרי שעברו הפלילי של הנאשם דכאן מכביד בהרבה.

16. ביחס למאסר המותנה התלוי ועומד לחובת הנאשם, בנסיבות העניין, לאור עברו הפלילי, העובדה כי ריצה זה לא מכבר מאסר ממושך בגין אותה עבירה בה הורשע במקרה דנן, והעובדה כי שוחרר ממאסר אך חודשים ספורים עובר לביצוע העבירות, אני סבור כי אין מנוס מהפעלת המאסר המותנה במצטבר לעונש שיוטל עליו בתיק זה. על הפעלתו של מאסר מותנה עמד כב' השופט רובינשטיין בע"פ 1121/11 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (27.11.11) בקבעו:

"...הלכה היא כי עונש מאסר על תנאי שמופעל נגד נאשם, ירוצה באופן מצטבר לעונש המאסר שנגזר עליו באותו התיק, אלא אם כן קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מהלכה זו. זאת, שכן "המאסר המותנה הינו אם כן בבחינת כרטיס כניסה מחודש אל החברה. אולם, אם נכזבה הציפיה כי המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנידון ירתיעו מלשוב ולבצע עבירות, הרי שנחלש באופן ניכר משקלו של אינטרס השיקום וגובר משקלם של אינטרס הגמול, ההגנה על הציבור, הצורך בהרחקה מהציבור ושיקום בעת המאסר" (ע"פ 4654/03 וליד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 26.6.2006, בפסקה 26)). בנסיבות העניין, לא מצאנו מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה לא מתקיימים במקרה זה טעמים מיוחדים המצדיקים את חפיפת עונש המאסר המותנה. זאת, בין היתר, לנוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שהמאסר המותנה לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירות סמים שונות".

17. על יסוד מקבץ השיקולים שמניתי לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 14.5.14.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים שהושת על הנאשם על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ 8440-08-09, באופן מצטבר לעונש בגין תיק זה.

בסך הכל ירצה הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל.

ג. 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות אחרת מסוג פשע ויורשע בגינה.
עמוד 7

ד. תשלום פיצוי למתלונן בסך 7,000 ₪, שישולם ב-7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד. מועד התשלום הראשון יחול ביום 15.1.15 ויתר התשלומים ב-15 לכל חודש שלאחריו. לא שולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד כל סכום הפיצוי לפירעון מיידי, בניכוי הסכומים ששולמו על חשבון.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' כסלו תשע"ה, 22 דצמבר 2014, במעמד הצדדים ובאי כוחם.